

Reorganizace

Každý schválený reorganizační plán musí splňovat předpoklady uvedené v § 348 odst. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ insolvenčního zákona. Zákonost, poctivost, vyšší uspokojení než v případě řešení úpadku konkursem a úhrada pohledávek za majetkovou podstatou tak patří mezi objektivní podmínky, bez nichž schválení reorganizačního plánu nepřipadá vůbec v úvahu. Jestliže insolvenční soud naplnění uvedených předpokladů posoudí nesprávně, pak může každý z věřitelů, který hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, uplatňovat v rámci opravných prostředků námitky nedostatku předpokladů pro schválení reorganizačního plánu (a to i v případě, že jinak schválily reorganizační plán všechny skupiny věřitelů). Uvedené plyne z toho, že tyto předpoklady jsou nutné pro řádný průběh reorganizace (chrání zájem všech věřitelů na řádném průběhu reorganizace), a pokud věřitel hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, pak důvodem takového hlasování mohlo být právě nesplnění některého z předpokladů (písm. a/, b/, d/, e/), jež by mohl ohrožovat samotnou reorganizaci.

Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 135/2023-94 ze dne 26.2.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce RAVAK a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. M.D., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému CRUZ DEL SUR, a. s., se sídlem v P., zastoupeného Mgr. R.K., advokátem, se sídlem v P., o určení pravosti pohledávky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 176 ICm 5188/2017, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka OLEO CHEMICAL, a. s., se sídlem v P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 76 INS 2762/2011, o dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. dubna 2023, č. j. 176 ICm 5188/2017, 101 VSPH 114/2023-49 (MSPH 76 INS 2762/2011), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 24. listopadu 2022, č. j. 176 ICm 5188/2017-32, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) rozhodl, že se v řízení pokračuje (bod I. výroku), odmítl žalobu (bod II. výroku) a rozhodl o nákladech řízení, soudním poplatku a složené jistotě (body III., IV. a V. výroku).

2. Insolvenční soud takto rozhodl po skončení insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (OLEO CHEMICAL, a. s.) před insolvenčním soudem pod sp. zn. MSPH 76 INS 2762/2011, a to ve sporu o určení pravosti přihlášené pohledávky žalovaného (CRUZ DEL SUR, a. s.), kterou žalobce (RAVAK a. s.) popřel coby přihlášený věřitel dne 4. května 2017 (B-31); insolvenční soud přitom vyšel z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 25. května 2019, č. j. 176 ICm 5188/2017-29, přerušil incidenční spor „po dobu trvání reorganizace dlužníka“.

[2] Usnesením ze dne 29. července 2022, č. j. MSPH 76 INS 2762/2011-B-1169, které nabylo právní moci téhož dne, vzal na vědomí splnění podstatných částí reorganizačního plánu.

3. Insolvenční soud - vycházejí z ustanovení § 159 odst. 3, 4 a 5, § 160 odst. 4, § 336 odst. 4 a § 364 odst. 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu - dospěl k závěru, že „reorganizace i insolvenční

řízení skončily“, přičemž „při úspěšné reorganizaci“ a po skončení insolvenčního řízení nemůže žaloba vyvolat žádné účinky, respektive žalobce ztratil aktivní legitimaci k podání žaloby; proto jeho žalobu odmítl jako podanou osobou, která k tomu není oprávněna.

4. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 4. dubna 2023, č. j. 176 ICm 5188/2017, 101 VSPH 114/2023-49 (MSPH 76 INS 2762/2011), potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech II. až V. výroku (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 159, § 160 odst. 4, § 200 a § 336 odst. 4 insolvenčního zákona a ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 99/1063 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

6. Insolvenční řízení je skončeno tím, že insolvenční soud vzal na vědomí splnění reorganizačního plánu dlužníka. Rozsudky o incidenčních žalobách „platí a jsou účinné“ jen po dobu do skončení insolvenčního řízení a nezakládají práva a povinnosti po jeho skončení; žalobce jako přihlášený věřitel není po skončení insolvenčního řízení osobou aktivně legitimovanou k podání incidenční žaloby podle § 200 insolvenčního zákona (insolvenční řízení je skončeno a insolvenční soud v jeho průběhu nerozhodl o tom, že povolená a schválená reorganizace dlužníka se ruší a na majetek dlužníka se prohlašuje konkurs). Za této situace „platí“ § 336 odst. 4 insolvenčního zákona, popěrný úkon žalobce přestal mít vliv „na určení pravosti popření pohledávky“ přihlášené žalovaným, takže je správný závěr o odmítnutí žaloby podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona; i kdyby tomu tak nebylo, musel by insolvenční soud řízení zastavit pro nedostatek podmínek řízení, protože „zákonnou podmínkou“ pro projednání žaloby je „trvání insolvenčního řízení“.

7. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

8. Konkrétně dovolatel předesílá dovolacímu soudu k řešení otázku, zda je skončení reorganizace splněním podstatných částí reorganizačního plánu „důvodem pro odmítnutí“ jeho popěrného úkonu, jestliže pohledávka žalovaného byla přezkoumána insolvenčním správcem jmenovaným na návrh dlužníka postupem podle § 25 odst. 1 věty druhé insolvenčního zákona, přičemž „popíraný věřitel“ hlasoval pro povolení reorganizace dlužníka.

9. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel podotýká, že v případě, kdy dlužník předkládá „předbalený“ reorganizační plán přijatý alespoň polovinou všech zajištěných věřitelů a polovinou všech nezajištěných věřitelů (§ 148 odst. 2 insolvenčního zákona), přezkoumává pohledávky přihlášených věřitelů insolvenční správce, který byl ustanoven jen „díky tomu“, že tito věřitelé „jmenování“ takového insolvenčního správce „sami podpořili“; v takovém případě není insolvenční správce „dostatečně nestranný a nezávislý“, takže nemůže platit § 336 odst. 4 insolvenčního zákona (věřitel popírající pohledávku jinou přihlášeného věřitele má mít možnost „obrátit se na soud“).

10. Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako zjevně bezdůvodné, popřípadě nepřijatelné.

11. Dovolatel v replice setrvává na dovolání a své argumentaci.

12. Pro dovolací řízení je rozhodné aktuální znění občanského soudního řádu.

13. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z

omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním otevřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

14. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají; Nejvyšší soud se proto zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

15. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

16. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 159

(1) Incidenčními spory jsou

a/ spory o pravost, výši nebo pořadí přihlášených pohledávek,

(...)

(4) V incidenčních sporech podle odstavce 1 písm. a/ až c/ a e/ až g/ lze pokračovat po skončení insolvenčního řízení zrušením konkursu podle § 308 odst. 1 písm. c/ nebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění reorganizačního plánu, anebo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vezme na vědomí splnění oddlužení. Incidenční spory podle odstavce 1 písm. a/ se v takovém případě považují za spory o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášených pohledávek pro dobu, po kterou trvalo insolvenční řízení, a incidenční spory podle odstavce 1 písm. b/, s výjimkou sporů o vydání výtěžku zpeněžení podle § 225 odst. 5, za spory o určení, zda věc, právo, pohledávka nebo jiná majetková hodnota náležela do majetkové podstaty dlužníka ke dni skončení insolvenčního řízení.

(...)

§ 160

(1) Incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby.

(...)

(4) Žalobu podanou podle odstavce 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat.

§ 192

Popření přihlášených pohledávek

(1) Pravost, výši a pořadí všech přihlášených pohledávek mohou popírat insolvenční správce, dlužník a přihlášení věřitelé; popření pohledávky lze vzít zpět.

(...)

§ 200

Popření pohledávky přihlášeným věřitelem

(1) Věřitel je oprávněn písemně popřít pohledávku jiného věřitele. Popření pohledávky musí mít stejné náležitosti jako žaloba podle občanského soudního řádu a musí z něj být patrné, zda se popírá pravost, výše nebo pořadí pohledávky. Popření pohledávky lze učinit pouze na formuláři, jehož náležitosti stanoví prováděcí právní předpis.

(...)

(2) K popření pohledávky přihlášeným věřitelem se přihlíží, jen obsahuje-li podání všechny náležitosti a je-li doručeno insolvenčnímu soudu nejpozději 3 pracovní dny přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, nejpozději do 10 dnů po uplynutí lhůty k přihlašování pohledávek; v případě řešení úpadku oddlužením lhůta neskončí dříve než 7 dní ode dne zveřejnění přihlášky pohledávky v insolvenčním rejstříku. V případě postupu podle věty první se § 43 občanského soudního řádu nepoužije. Po uplynutí této lhůty již nelze měnit uplatněný důvod popření. K popření pohledávky učiněnému ve formě, která v době konání přezkumného jednání o popřené pohledávce vyžaduje jeho písemné doplnění, předložení jeho originálu, případně předložení písemného podání shodného znění, se nepřihlíží.

(3) Dospěje-li insolvenční soud k závěru, že k popření pohledávky přihlášeným věřitelem se nepřihlíží, odmítne je rozhodnutím, které může vydat jen do skončení přezkumného jednání o popřené pohledávce nebo nejpozději v rozhodnutí podle § 410.

(...)

(5) Jestliže insolvenční soud popření pohledávky neodmítne, považuje se podání, jímž přihlášený věřitel popřel pohledávku, od rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, nejdříve však po uplynutí 10 dnů od skončení přezkumného jednání a, je-li způsobem řešení úpadku oddlužení, po schválení zprávy o přezkumu, za žalobu, kterou tento věřitel uplatnil u insolvenčního soudu své popření vůči věřiteli, který pohledávku přihlásil.

(...)

§ 336

(1) Není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek v reorganizaci obdobně § 190 až 202.

(...)

(4) Popření pohledávky přihlášeným věřitelem nemá po dobu trvání reorganizace vliv na zjištění popřené pohledávky.

(...)

17. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka a do vydání napadeného usnesení nedoznala změn. Budiž dodáno, že s přihlédnutím k době vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka (16. února 2017) se v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka i v době od 1. června 2019 uplatní insolvenční zákon ve znění účinném do 31. května 2019. Srov. článek II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. [31/2019](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

18. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v tom, že popření pohledávky přihlášeným věřitelem nemá po dobu trvání reorganizace vliv ani na zjištění (a následné uspokojení) popřené pohledávky, ani na hlasovací právo věřitelů, jejichž pohledávka byla popřena. Skutečnost, že se takové popření pohledávky považuje za žalobu, kterou věřitel uplatnil u insolvenčního soudu své popření vůči věřiteli, který pohledávku přihlásil, čímž byl zahájen incidenční spor, na výše uvedeném závěru nic nemění; právně významné účinky takto zahájeného řízení by totiž (fakticky) nastaly (mohly nastat) jen v souvislosti s (případnou) přeměnou reorganizace v konkurs (§ 363 odst. 1 insolvenčního zákona). K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2022, sen. zn. 29 NSČR 135/2022, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Sb. rozh. obč.“) pod číslem 91/2023 (dále jen „R 91/2023“).

19. Na tom, že popření pohledávky přihlášeným věřitelem nemá po dobu trvání reorganizace vliv na zjištění popřené pohledávky (§ 336 odst. 4 insolvenčního zákona) nic nemění ani okolnost, že jde v daném případě o tzv. předjednanou (předbalenou, předpřipravenou) reorganizaci ve smyslu § 148 odst. 2 insolvenčního zákona. Z ekonomického pohledu lze předjednanou reorganizaci zjednodušeně definovat jako takovou reorganizaci, kdy se dlužníkovi podařilo s potřebným počtem věřitelů dohodnout na způsobu provedení reorganizace, a to pokud možno ještě před samotným zahájením insolvenčního řízení. Právní konstrukce reorganizace, a zvláště pak předjednané reorganizace, vychází zásadně z předpokladu aktivního zapojení dlužníka (dlužník je buď iniciátorem snahy o reorganizaci, nebo alespoň významně spolupracuje). S tímto řešením souvisí i nevyslovený předpoklad, že dlužníkovo účetnictví a další dlužníkem poskytované informace dávají pravdivý obraz o jeho finanční situaci (zejména o jeho dlužích). Srov. v literatuře Sprinz, P., Jirmásek, T., Řeháček, O., Vrba, M., Zoubek, H. a kol. Insolvenční zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, § 148, marg. č. 1. (dostupné na [beck-online.cz](#)).

20. Každý schválený reorganizační plán totiž musí splňovat předpoklady uvedené v § 348 odst. 1 písm. a/, b/, d/ a e/ insolvenčního zákona. Zákonnost, poctivost, vyšší uspokojení než v případě řešení úpadku konkursem a úhrada pohledávek za majetkovou podstatou tak patří mezi objektivní podmínky, bez nichž schválení reorganizačního plánu nepřipadá vůbec v úvahu. Jestliže insolvenční soud naplnění uvedených předpokladů posoudí nesprávně, pak může každý z věřitelů, který hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, uplatňovat v rámci opravných prostředků námitky nedostatku předpokladů pro schválení reorganizačního plánu (a to i v případě, že jinak schválily reorganizační plán všechny skupiny věřitelů). Uvedené plyne z toho, že tyto předpoklady jsou nutné pro řádný průběh reorganizace (chrání zájem všech věřitelů na řádném průběhu reorganizace), a pokud věřitel hlasoval proti přijetí reorganizačního plánu, pak důvodem takového hlasování mohlo být právě nesplnění některého z předpokladů (písm. a/, b/, d/, e/), jež by mohl ohrožovat samotnou

reorganizaci. K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2022, sen. zn. 29 NSČR 44/2020, uveřejněné pod číslem 71/2023 Sb. (dále jen „R 71/2023“).

21. Je-li v předloženém reorganizačním plánu podle § 148 odst. 2 insolvenčního zákona určena osoba insolvenčního správce, který je následně ustanoven do funkce insolvenčním soudem (§ 25 odst. 1 insolvenčního zákona), pak tuto situaci nelze interpretovat, jak činí dovolatel, že jde o insolvenčního správce nedostatečně „nestranného“ či „nezávislého“. Především lze uvést, že i takto ustanovený insolvenční správce je samostatným procesním subjektem insolvenčního řízení (§ 9 písm. d/ insolvenčního zákona), který není zástupcem věřitelů, ani zástupcem dlužníka (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2015, sen. zn. 29 NSČR 29/2013, uveřejněné pod číslem 10/2016 Sb. rozh. obč.). Mezi jeho povinnosti mimo jiné patří vyvinout veškeré úsilí, aby každý z věřitelů byl (v souladu s insolvenčním zákonem) uspokojen v co nejvyšší míře, kdy společnému zájmu věřitelů musí dát přednost i před svými vlastními zájmy i zájmy jiných osob (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona) [srov. také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sen. zn. 29 NSČR 110/2019]. Neplní-li insolvenční správce své povinnosti, odpovídá za škodu, kterou takovým jednáním způsobil (§ 37 insolvenčního zákona). K tomu srov. R 71/2023.

22. Nejvyšší soud se ve své judikatuře rovněž opakovaně vyjádřil k ustanovení § 200 insolvenčního zákona, podle něž je věřitel oprávněn písemně popřít pohledávku jiného věřitele. Po novele provedené s účinností od 31. března 2011 zákonem č. [69/2011](#) Sb. insolvenční zákon totiž připouští možnost věřitelů popírat pohledávky jiných věřitelů a zcela specificky upravuje podmínky, za nichž může věřitel dosáhnout toho, že pohledávka jiného věřitele nebude v insolvenčním řízení uspokojena. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. července 2014, sen. zn. 29 ICdo 4/2014, a dále nález pléna Ústavního soudu ze dne 2. července 2019, sp. zn. Pl. ÚS 2/19, uveřejněný pod číslem 223/2019 Sb., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2020, sen. zn. 29 ICdo 111/2018, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 2021, sen. zn. 29 ICdo 95/2020, uveřejněný pod číslem 72/2022 Sb. rozh. obč. V souladu s tím by měla být vykládána i ustanovení insolvenčního zákona, která upravují postup v incidenčním sporu vyvolaném popěrným úkonem věřitele. Úprava popěrného práva věřitelů, vtělená do insolvenčního zákona novelou č. [69/2011](#) Sb., vychází z koncepce, že zákon sice přiznává věřitelům právo popírat pohledávky jiných věřitelů, avšak – s ohledem na zkušenosti z aplikace dřívější úpravy úpadkového práva v zákoně č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání – účinky těchto popěrných úkonů a možnost domoci se vyloučení uspokojení pohledávek jiných věřitelů v rámci insolvenčního řízení podmiňuje splněním striktně nastavených podmínek. K tomu dále srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2023, sen. zn. 29 ICdo 63/2022, uveřejněný pod číslem 22/2024 Sb. rozh. obč.

23. Uvedené „striktně nastavené podmínky“, jež se promítají v textu § 200 insolvenčního zákona, jsou doplněny právě zvláštní úpravou pro způsob řešení úpadku reorganizací (§ 336 odst. 4 insolvenčního zákona). V R 91/2023 Nejvyšší soud s odkazem na důvodovou zprávu ke zmiňovanému zákonu č. [69/2011](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, jenž byl jako vládní návrh zákona projednáván Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky (sněmovní tisk číslo 233, 6. volební období, 2010-2013), dovodil vzájemný soulad doslovného znění zákona s jeho smyslem a účelem. Z toho jednoznačně plyne, že zákonodárce zamýšlel chránit majetkové zájmy věřitelů v reorganizaci jiným způsobem než tím, že by jim přiznal „plné prosazení účinků popěrných úkonů“ (sledovaným cílem je zamezit účelovému popírání pohledávek ze strany věřitelů a upřednostnit společný oprávněný zájem věřitelů před individuálním zájmem popírajícího věřitele).

24. Zbývá prověřit správnost závěru, že popírající věřitel není osobou oprávněnou vést spor o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášených pohledávek pro dobu, po kterou trvalo insolvenční řízení, poté, kdy insolvenční řízení skončilo rozhodnutím, jímž insolvenční soud vzal na vědomí splnění

reorganizačního plánu (§ 159 odst. 4 insolvenčního zákona).

25. Neodmítne-li insolvenční soud popření pohledávky přihlášeným věřitelem, považuje se takové popření pohledávky za žalobu, kterou věřitel uplatnil u insolvenčního soudu své popření vůči věřiteli, který pohledávku přihlásil (§ 200 odst. 5 insolvenčního zákona). Tím byl sice zahájen incidenční spor o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky (§ 159 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), avšak právně významné účinky takto zahájeného řízení nastanou jen v souvislosti s (případnou) přeměnou reorganizace v konkurs (srov. opět R 91/2023). Popření pohledávky a zahájený incidenční spor tak ještě potenciálně mohou mít vliv na zjištění popřené pohledávky v závislosti na dalším průběhu insolvenčního řízení a změně způsobu řešení úpadku dlužníka; tím, že reorganizace skončila splněním reorganizačního plánu, které vzal insolvenční soud na vědomí, však popření pohledávky přestává mít vliv na zjištění popřené pohledávky trvale a nevratně. Následkem toho, že popření pohledávky přestává mít vliv na zjištění pohledávky, je přitom podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ztráta oprávnění vést incidenční spor (srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2018, sen. zn. 29 ICdo 121/2016, uveřejněného pod číslem 117/2019 Sb. rozh. obč., nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2025, sen. zn. 29 ICdo 153/2023).

26. Uvedené je v souladu jednak se smyslem a účelem „striktních podmínek“ nastavených pro popěrné úkony přihlášených věřitelů, jednak se smyslem a účelem reorganizace coby sanačního způsobu řešení úpadku, který vede k nápravě nepříznivých finančních poměrů dlužníka a v souladu s reorganizačním plánem zásadně k zániku dosavadních práv všech věřitelů vůči dlužníkovi (§ 356 odst. 1 insolvenčního zákona). Nemůže-li popírající věřitel prosadit své individuální majetkové zájmy za trvání reorganizace účinným popřením pohledávky jiného věřitele (neboť jeho zájmy jsou chráněny jinak), tím spíše tak nemůže činit po úspěšné reorganizaci.

27. V poměrech dané věci lze upřesnit, že popření bylo (účinnou) žalobou ve shora uvedeném smyslu v těch fázích insolvenčního řízení, kdy netrvaly účinky povolené reorganizace [první dvě usnesení o povolení reorganizace (A-250, A-292) byla zrušena nálezy Ústavního soudu a účinky reorganizace povolené třetím usnesením (B-426) dočasně pominuly nepravomocnou přeměnou reorganizace v konkurs (B-697, B-783)]; v době trvání účinků povolené reorganizace, která byla definitivním způsobem řešení úpadku dlužníka, však takové popření opět přestalo mít vliv na zjištění pohledávky žalovaného a incidenční spor nebylo možno na základě takové žaloby projednat.

28. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)